

Nr 318.

Av herr **Lövgren** i Nyborg, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 4, med förslag till lag om ändring i vissa delar av vattenlagen m. m.*

Kungl. Maj:ts proposition nr 4 med förslag till lag om ändring i vissa delar av vattenlagen m. m. innehåller uti förslag till Lag om flottning i allmän flottled 6 kap. bestämmelser angående tillsyn å allmänna flottleder och flottningsföreningar. Då dessa bestämmelser enligt min mening icke äro tillfredsställande, tillåter jag mig härmed att framföra vissa tilläggs- och ändringsyrkanden uti föreliggande fråga.

Så vitt man kan se, utgår man i Kungl. Maj:ts förslag från att allmän flottled upphör på den punkt i vattendraget där gallringsbommen är belägen. Men en del rätt stora olägenheter vållas allmänheten på grund av flottningen även nedanför den plats där gallringsbommarna ligga förlagda. Dessa olägenheter uppstå på flera sätt, men en av de största är, att på våren vid älvarnas högvattenstånd pressas timret resp. massaveden genom strömmens påtryckning under bommarna och ut i den nedanför belägna farleden, driver så med strömmen ut i skärgården och anställer skador på fiskarens redskap. Särskilt på senare tid, sedan större mängder massaved började flottas, har drivtimret ökat i hög grad. När en stock stannar mot en storryssa eller stängnätet till en sådan, ligger den och rullar mot garnet, till dess att den rullat upp detsamma och stängseln blir då illusorisk. Kommer så storm, så blir resultatet i allmänhet total förstöring av redskapen. För de skador, som på detta sätt tillskyndats fiskarna, har det icke varit möjligt att erhålla någon ersättning. Och genom den låga bärgningslön, som flottningsföreningarna och bolagen gett har ingen lockats att tillvarataga timret och återföra det till ägarerna. Som exempel kan nämnas, att i Kalix älv har bärgnings-

lön för drivtimmer varit 10 öre för massaved, 25 öre för timmer inom älvgränsen och 50 öre ute i skärgården. Möjligt är, att denna lön höjts något det senaste året, men säkert är det icke. För att råda bot på detta missförhållande finnes enligt undertecknads mening blott en utväg, nämligen den, att virkesägarna förpliktigas att ersätta de skador, som drivtimret förorsakar å fiskredskap. Att bärgningslönen fastställes till ett bärgningskostnaderna motsvarande belopp, samt att det bestämmes, att i de fall då virkesägaren vägrar att erlægga denna virket må tillfalla bärgaren som bärgningslön.

Ett annat missförhållande, som råder i de farleder, som ligga omedelbart nedanför gallringsbommarna, är den massa till hälften sjunket virke, som står upprätt i farlederna. Hittills har knappast gjorts försök att tillvarataga detta virke, utan det har blivit stående en tid med toppen över vattnet, i vilken ställning det utgjort en fara för de fartyg, som trafikerat farleden. När det så omsider sjunkit, har farleden strax varit 5—6 eller flera tum grundare på detta ställe. Så har till exempel den västra grenen av Kalix älv, som flyter förbi Nyborg, på 20 år uppgrundats med minst 1 meter. Den var förr trafikabel för samtliga på älven gående bogserbåtar, men nu är det endast vid högt vattenstånd, de mindre av bogserbåtarna kunna taga denna väg med sina flottar, vilket helt naturligt vållar olägenheter, när de på grund av hög sjö icke kunna gå de yttre farlederna.

Om nu, som Kungl. Maj:t föreslår i 6 kap. § 72—73, man för att erhålla rätt att tillvarataga sådant virke, först skall inhämta Konungens befallningshavandes eller flottningsföreningens ombuds tillåtelse därtill, blir sannolikt följderna den, att man lämnar timret att sjunka i de fall, där det ej är ett rent privat intresse att det bortskaffas.

Så är exempelvis förhållandet i en farled, där alla väl ha intresse av att det undanskaffas, men ingen anser sig ha mera plikt därtill än någon annan. Det är dock för den allmänna samfärdseln viktigt, att icke farlederna uppgrundas på detta sätt, och det effektivaste botemedlet torde väl vara att förklara dylikt i flottled eller farled sjunket eller upp-rättstående virke för var mans egendom.

På grund av den korta tid, som stått till buds, har det ej varit möjligt att i detalj utforma förslagen, utan hemställes vördsamt till vederbörande utskott att utforma desamma.

På grund av vad som här ovan anförts yrkas,

att skada, som tillfogas fiskredskap genom i allmän flottled, farled eller skärgård kringdrivande virke,

skall ersättas av flottningsförening eller virkesägare, att om någon tillvaratagit dylikt virke virkesägaren ålägges att erlägga en bärgningsarbetet motsvarande bärgningslön eller om detta vägras virket må tillfalla bärgaren samt, att virke som i allmän flottled eller farled finnes i sjunket eller sjunkande tillstånd förklaras för var mans egendom.

Stockholm den 4 februari 1919.

O. W. Lövgren.
